

Arrest

nr. 156 923 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 15 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 18 februari 2013 onontvankelijk verklaard en diezelfde dag werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.01.2013 werd ingediend door :

*HMA (R.R.: xxx)
nationaliteit: Iran
geboren te Téhéran op (...)1972
adres: (...) 2110 Wijnegem*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene werd erkend als vluchteling in Italië. Hij legt geen enkel bewijs voor dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procédure, namelijk via de Belgische ambassade in Italië.

Betrokkene beweert dat hij een relatie heeft met mevrouw AR (ov: 6210092) en dat zij in de toekomst in het huwelijk wensen te treden. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar een land waar betrokkene op legale wijze kan verblijven, in dit geval Italië, om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of naar een land waar betrokkene op legale wijze kan verblijven, in dit geval Italië, betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Voor wat betreft de bewering dat mevrouw A zwanger is en dat betrokkene de vader is van het kind, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het overige aangehaalde element (betrokkene is werkwilleg en heeft reeds de nodige contacten gelegd bij enkele havenbedrijven om aan de slag te gaan als chauffeur) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Tweede bestreden beslissing: het bevel om het grondgebied te verlaten:

*“In uitvoering van de beslissing van GW, Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
HMA geboren te Téhéran op (...)1972, nationaliteit: Iran*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Regelmatig verblijf verstreken sedert 21.01.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij herhaalt in zijn verzoekschrift de elementen die hij aanhaalde als buitengewone omstandigheden, zijnde: de zwangerschap van mevrouw A. en zijn actieve zoektocht naar werk. De zwangerschap samen met de psychologische toestand van zijn partner, de financieel moeilijke reis naar Italië, de duur van de procedure en het feit dat hij met Italië geen banden heeft, zouden het voor hem bijzonder moeilijk maken de aanvraag in te dienen in Italië. De verwerende partij zou ten onrechte hebben geoordeeld dat er geen bewijsstukken zouden zijn voortgebracht m.b.t. tot de zwangerschap en vaderschap en verwijst opnieuw naar die stukken zoals tevens gevoegd bij het verzoekschrift. Hij voegt toe bereid te zijn een DNA test bij te voegen. Bij het verzoekschrift voegt hij medische attesten m.b.t. zijn partner.

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling, een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen, om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in Italië kan indienen, niet werden aanvaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 januari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en hierin wierp hij de volgende elementen op:

- in 2000 verkreeg hij het vluchtelingenstatuut in Italië, alwaar hij een permanente verblijfsvergunning heeft bekomen;
- relatie met mevrouw AR, met wie hij in het huwelijk wil treden;
- mevrouw A zou twee maanden van hem zwanger zijn;

- de wil om aan het werk te gaan als chauffeur.

Als bijlage bij zijn aanvraag voegde hij de volgende documenten:

- Identiteitsdocumenten;
- Medisch attest van 20 december 2012 waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de ziekten die de volksgezondheid kunnen schaden;
- Loonbrieven van het OCMW ten aanzien van mevr. A;
- Uittreksel van het strafregister;
- Huurovereenkomst van 1 december 2012;
- Zwangerschapsattest mevr. A;
- Siskaart mevr. A;
- Bewijs sociale zekerheid verzoeker;
- Foto's.

Uit de documenten die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd, blijkt niet dat hij een bewijs leverde dat hij de vader zou zijn van het kind waarvan mevrouw A zwanger is.

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift opnieuw op de elementen die reeds in zijn aanvraag werden opgeworpen, waardoor hij geen ander licht werpt op zijn situatie. De verwerende partij heeft alle elementen beoordeeld, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat er elementen voorhanden zijn, die hem zouden verhinderen terug te keren naar Italië, om aldaar bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, een aanvraag in te dienen.

Verzoeker beroept zich voorts op zijn relatie. Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde documenten kan niet worden afgeleid dat hij een relatie heeft met een mevrouw A. Bovendien staat een terugkeer om een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Immers, de vereiste conform artikel 9bis, volgens dewelke verzoeker een aanvraag dient in te dienen in zijn land van herkomst of in het land van gewoonlijk verblijf, heeft enkel een tijdelijke scheiding tot gevolg. Waar verzoeker opwerpt dat het een lange procedure zou betreffen, staat hij deze bewering niet. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker kan niet beschouwd worden als een verboden inmenging in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien, opdat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorhanden zou zijn, dient verzoeker aan te tonen dat hij geen gezinsleven kan leiden in Italië. Verzoeker stelt hieromtrent louter hypothetisch dat het voor hem financieel erg moeilijk is om terug te keren, doch staat dit met geen enkel document. Verzoeker kon het zich in oktober 2012 wel financieel veroorloven om van Italië naar België te reizen. Waarom hij de terugkeer niet zou kunnen financieren, is niet duidelijk.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt niet aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.).

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift nieuwe documenten voegt, wordt vastgesteld dat de geldigheid van een beslissing beoordeeld wordt op het moment dat ze genomen werd. Met de documenten die voor het eerst worden bijgevoegd bij het inleidend verzoekschrift en die derhalve niet ter kennis waren aan de verwerende partij op het moment dat de beslissing genomen werden, kan dan ook geen rekening gehouden worden.

De verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden daar verzoeker niet in staat is aan te tonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC